

A. VALECKIENĖ

TADA, KADA, ŠIADA, ANDAI, IDANT

1.1. Lietuvių kalboje yra gana daug sudėtinių darinių iš įvardinių šaknų. Parastai jie turi dalelytės, jungtuko, prielinksnio ar prieveiksmio funkcijas. Dažniausiai tai senųjų raštų arba tarmių siaurai vartojami žodžiai, bet kai kurie jų yra įsigalėję ir literatūrinėje kalboje. Daugumos šio tipo žodžių bent viena sudaromoji dalis yra parodomieji (dažniausiai **to* / **te* kamienas, rečiau kiti kamienai) arba su parodomaisiems santykiaujantys reliatyviniai įvardžiai (parastai **jo* arba **quo* kamienai). Įvardiniai kamienai jungiami tarpusavyje, prie jų taip pat gali prisijungti kiti žodžiai. Su įvardžių kamienais dažnai jungiamos įvairios dalelytės. Dariniai šudaromi iš dviejų, trijų, o kartais ir daugiau kamienų. Yra reduplikacinių darinių. Kartais tas pats įvardinis kamienas pasikartoja perstotas kitų žodžių kamienų. Įvardiniai kamienai yra **o>a* ir **e>e* vokalizmo, taip pat jie gali būti pailginti **ā>o* ir **ē>ē*. Plg. pavyzdžius:

su **to/te* *(*tā/tē*) kamienu:

*ta-jā*¹ (antrasis dėmuo **jo* kamienas) „taip pat, tas pats“ (: *Tajà ir par mum.* Sv), *to-jā, tó-ja*, „t. p.“ (plg. *tas-iā*), *tas-ta-ja*, „t. p.“, *ta-ja-g*, „t. p.“, *to-ja-g*, „t. p.“ (plg. *tas-ia-g*), *ta-jé-g* ir *ta-jé-k* (antrasis dėmuo pailgintas **jē* kamienas) „tuojau, tuo pradėjimu“, *tan-ta-jé-g*, „t. p.“, *ta-vienā-to-s* (-s čia ir kitur analogiškai pagal kitus panasius darinius, žr. Ulvydas 1974:18), *tó-tieko* „vis tiek“, *to-tieko-s*, *tō-l*, *tō-l'*, *tō-lei*, *tō-lei-g*, *to-le*, *to-le-g*, *to-li-g* (žr. Stang 1970:19; dėl dalelyčių *-le*, *-li*, *-lei* plg. lat. *lai* „tegu“, liet. *a-liai vienas*, *namō-lei*, *namo-lio*, *li-gi*, žr. Būga F 7–2: 31–40); *te-jau*; *an-ta* (pirmasis dėmuo **on* kamienas, plg. *an-g*, „ant“, *an-gi*, „antai“, sutrumpintas *ant*), *ne-ta*, *ne-te* (sutrumpintas *net*, žr. dar Urbutis 1966:106), *be-ta-g* (sutrumpintas *bet*, plg. *bet kas*, žr. Endzelīns 1951:702; kad *bet* nėra iš *be-ti*, kaip teigia Otrębskis 1956:360, rodo dzūkų *bet* su išlaikytu *t*, žr. Zinkevičius 1966:436); *kartuñ-ta* „kada nors“, *anó-te* (sutrumpintas *anot*), *anō-t-s*, *pirmo-te* „pirma“ ir kt.;

su kitais parodomosios reikšmės įvardiniais kamienais:

be aukščiau minėtų, plg.: *ana-và*, „antai“, *ana-va-t*, *ana-vè*, *i-čia*, *šl-šio*, *šl-šion-té-s*, *šl-šio-s*, *vo-s* (žr. Būga, 1959: 46–57, 1961:826) ir kt.;

su reliatyviniu kamienu **io* / **ie* (**jā* / **jē*):

jā-b, „bet“ (antrasis dėmuo dalelytė *b-* (*ba*, *be*, *bo*, *bei*), plg. *jei-bà*, *jei-bè*, *jéi-bo*, *jéi-bo-s*; *Eik jāb su kuomi.* J, plg. *jabkaip*, *jabkàs*), *jó-g* (žr. Endzelīns 1957: 229, plg. Fraenkel 1962:194), *jó-gei*, *jo-gei-s*, *jo-gei-l*; *ans-ja*, „jis“, *teipo-ja*, „teip“, *tieka-ja*, „tiek“, *vistieka-ja*, *ka-ja-kas*, „kažin kas“, *be-jè* ir kt.;

¹ Brūkšneliais atskiriami žodžių dėmenys. Medžiaga iš tarmių (daugiausia rinkta iš „Lietuvių kalbos žodyno“ išspausdintų tomų bei kartotekos) ir senųjų raštų. Daugiau medžiagos su šaltinių nurodymais žr. aut. 1978: 69–98.

su reliatyviniu kamienu **quo*:

ans-ka-t „antai“, *tas-ka-t* „štai“, *šis-ka-t* „t. p.“ (paskutinis dēmuo **to* / **te* kamienas; žr. Būga 1961:448, 1958:447; plg. Endzelin 1911:291), *tas-ka-jau*, *ta-ka-jau* „tuojau“, *tan-ka-jē-g* (plg. *an-ta-jē-g*), *ko-nē* „vos“, *ne-kō* „negrū“ ir kt.

1.2. Šiu sudėtinį darinių įvardiniai kamienai (*ta*, *ja*, *ka*, *šia*, „čia“, *ana*, *va*, *to*, *ko*, *šito*, *te*, *še*, *šite*, *ve* ir kt.) vartojami ir kaip atskiri žodžiai. Tada jie paprastai turi dalelytės funkciją. Taigi minėtojo tipo sudėtiniai dariniai galėjo susidaryti iš įvardinių dalelyčių. Tokių dalelyčių bei prieveiksmių kompleksai ir dabar dar vartojami lietuvių kalboje sakinio bei jo dēmens pradžioje kaip įvedamieji elementai, pvz.:

Nu tai jau kad sutinka, tai buteli išgeria. Pvk (LKT 181). *Kad būtū užtaisai, ka nereiktū riš – va tada tai jau gyvenimas būtū.* Stkn (LKT 164). (Daugiau pavyzdžių žr. aut. 1977:70 t. t.)

Minėtojo tipo sudėtinų žodžių daryba, be abejo, yra sena. Tokių darinių gausu ide. ir ne ide. kalbose. (Plg. atitinkamus darinius iš latvių kalbos, žr. Bielenstein (1863:395, 398, 401, 408, 409), iš ugro-finų kalbų, žr. Balázs (1973) ir kt.)

Remiantis tokio tipo sudurtinių žodžių daryba, galima paaiškinti ir kai kuriuos ne visai ryškius darinius, kurių dēmenys buvo suliejami ir siejami su įvairiais vardžodžiais ar veiksmažodžiais. Šiame straipsnyje bandomi sieti su aukščiau nurodyto tipo dariniais liet. *tada*, *kada*, *šiada*, *andai*, *idant*.

Tada, kada, šiada ir kt.

2.1. Be *tada*, *kada*, *šiada* ir kt., sutrumpintų *tad*, *kad*, yra daug kitų variantų (dažnai su postpozicinėmis dalelytėmis ar kitais įvardiniaisiais elementais): *tada-gi*, *tadā-je-nai*, *tada-jei-no-s*, *tadā-k*, *tada-kai*; su kitu *-d-* elemento vokalizmu: *tadō-s*, *kadō-s*, *kadē* (: *katra kadē*); *tadī*, *tadý*; *tadañ*, *tadan-gi* (plg. *kadan-gi*); *tadaī* (plg. *betaig* ir *betag*), *kadaī*, *kadái* (: *kadaī kas*, *kadaī kadā*; plg. *kadái-se*, *kadaī-se*, *kadái-n-s*, *kadái-s-čia*, *kadaī-s-čia*), *tadaī-k*, *tadaī-ki-k*.

Pirmasis šių darinių dēmuo yra įvardinis kamienas **to*, **quo*. Dėl antrojo dēmens vieningos nuomonės nėra. Atitinkami tos pačios reikšmės žodžiai yra s. ind. *tadā*, *kadā*, *yadā*, s. sl. *jeda*, su kuriais siejo minėtuosius lietuvių darinius dar Brugmannas (1911:733), Trautmannas (1923:312), pastaruuoju metu Walde-Pokorny (1930:771), Pokorny (1949:182), laikydami antrajį dēmenį parodosios reikšmės įvardiniu kamienu **do/*de* (**dō/*dē*).

Sunkumų sudaro slavų atitinkamos reikšmės formos. Daugelyje slavų kalbų yra šio tipo dariniuose formantas *-g-*, plg. rus. *могда*, ukr. *можді*, *можі*, s. rus. *можда*, *можды*, s. sl. *togda*, *tøgda*, bulg. *можá*, ček. *tehda*, *tehdy*, s. lenk. *tegdy* ir kt. Bet šalia šių be *-g-* serb.-chorv. *màdâ*, slov. *táda*, *tədāj*.

Su elementu *-ga-* taip pat yra latvių *tagad* „dabar“. Dėl to J. Endzelinas (Mülenbah-Endzelins 1932:122–123) šio latvių darinio antrajį dēmenį kartu su slavų minėtujų žodžių atitinkamais dēmenimis sieja su sl. *godž* (**to godž*). Atitinkamą lietuvių darinį *tagad* Endzelinas duoda iš Miežinio žodyno ir laiko jį latvizmu. Reikia pasakyti, kad lietuvių kalboje šalia *tagad* yra variantas su *-ga-*, bet be elemento *-da-*, plg. *tà-ga-čiuo-s* Grg, *tà-ga-tè-s*, „taigi, štai“ Ms, *tas-ga-tè-s* Als.

Nėra negalima įvardinio kamieno jungti su pilnareikšmiu žodžiu, kaip Endzelinas nurodo lot. *ho-diē*, „šiandien“. Lietuviai kalboje yra žodžių (daugiausia prievieiks-

mių) iš įvardinio kamieno *to ir vardažodžio, plg.: *ta-pagaliaus* „galiasiai“, *ta-pirmiaus*, *ta-prādž*, *ta-prādžia*, *ta-prādžiai*, *ta-pradžiōs*, *ta-pēdžio* „iš paskos“, *to-lygus* (plg. *jolygus*) ir kt. Taigi apskritai galima minėtujų žodžių sąsaja ir su *to godž. Tačiau šiuo atveju susidaro papildomų sunkumų. Pirma, tada baltų kalbose reikėtų galvoti apie -g- elemento iškritimą (*tagad->tada*), kas neįtikima, nes variantų be -gyra kur kas daugiau ir jie išplitę didesniame areale. Antra vertus, vedant slavų minėtasioms formas iš *to godž, daug neaiškumų iškyla dėl žodžio galo. Nepatenkina čia nei vns. kilm. *goda rekonstrukcija dėl slavų nurodytujų formų galinio kirčio, nei vns. jn. *tō godō dėl darinių pradinio trumpojo balsio, nei pagaliau įvairios kontaminacijos (žr. Фасмер 1973:68–69 ir nurod. lit.). Dėl to iki šiol šių žodžių kilmės klausimas tebediskutuojamas.

2.2. Turint galvoje aukšciau iškeltus įvairius sudurtinius darinius iš įvardinių kamienų su dalelytėmis, mūsų supratimu, visai priimtinas *tada*, *kada* ir kt. aiškinimas kaip dviejų įvardinių kamienų, t. y. *to + *do, sandūra. Šiuo atveju kartu galima sieti baltų, slavų ir indų-iranėnu panašius darinius.

Parodosios reikšmės įvardinis kamienas *do/*de yra kitose ide. kalbose kaip žodžių sudaromoji postpozicinė dalelytė, plg. gr. -δε: ὅ-δε, ἥ-δε, ἵο-δε, lot. -de: quam-de, quan-de, in-de, un-de ir kt., lot. -dam<*dám: qui-dam, quon-dam, lot. -dum : etiam-dum ir kt. (žr. Walde-Pokorny 1930:769–770, Pokorny 1949–181).

Atitinkamo *do/*de bei pailginto kamieno pavyzdžių yra iškelta ir slavų kalbose, plg. sl. *da* (jungt. ir prievid.), rus. *да-бы*, *да-же*, sl. *do* (priek.) „iki“ (Pokorny 1949:182, Фасмер 1964:480), kuriems atitinkami liet. dalelytė *do* (: *Kas do per paukšteliš*) ir priešdėlis *da-* (žr. Топоров 1975:343–344), jeigu néra slavizmai (Мажюлис 1958: 133). Toporovas, remdamasis naujai iškeltais slavų specialiais pavyzdžiais: bulg. *еду* – *кој* „kas nors“, serb., s. sl. *кде къи* „quidam“, leidžiančiais atstatyti *(j)-e-di, *j(e)-de, taip pat rekonstruodamas su tuo pačiu -d- prielinksnius bei prieveiksmius *nadž, *podž, *perdž, *zadž, *pozdž, galutinai įrodo, kad prūsų *din* yra ne kas kita, kaip to paties *do/*de kamieno anaforinis įvardis (reikšme „ji“), atitinkantis av. *dim* (žr. Топоров 1975:343–344), plg. dar to paties kamieno pr. *dī-gi* (su dalelyte -gi) „taip pat“, „ir“ (Топоров 1975:337). Šie prūsų kalbos pavyzdžiai leidžia pagrįščiau rekonstruoti tą patį įvardinį *do / *de kamieną ir liet. sudėtiniuose dariniuose *to-do ir kt.

Slavų ir atskirais atvejais lietuvių bei latvių -g- šalia -d- nagrinėjamojo tipo dariniuose galima paaškinti labai paprastai. Tai dalelytė -g-. Lietuvių kalboje postpozicinė dalelytė paprastai yra -gi bei sutrumpėjusi -g: *tai-gi*, *ta-gi* „taigi“, *tada-gi*, *va-gi*, *vo-gi*, *te-gi* „tegul“, *jei-gi*; *bet-g*, *betai-g*, *beta-g*, *taja-g*, *ja-g* „jei“, *jei-be-g* ir kt. Tačiau taip pat yra variantai su -ge : *jo-ge-l*, *tadan-ge-l*, *va-ge* ir kt.; su -gu-: *jei-gu*, *ar-gu*, *ne-gu* ir kt.; su -ga-: *nesan-ga* „nes“, *betai-ga*, *tas-ga*, *ans-ga*, *ans-ga-tē-s* „štai“ (Büga 1958 : 447–448). Taigi šalia *tas-ga* visai galimas ir *ta-ga-tē-s* (su pridėtu gale *-tē-, plg. *jei-gu-t*), *ta-ga-čiuo-s* ir kt., plg. dar pr. *an-ga* „ar“ su ta pačia dalelyte *-go (žr. Топоров 1975 : 86).

Slavų kalbose taip pat yra postpozicinė dalelytė *-go šalia *že (plg.: s. sl. *neže*, ček. *než(e)*, serb.-chorv. *нeгo* ir *нeгo*, *нeголи* „negu“), atitinkanti s. ind. *ghā*, *ha*, gr. *γε*, *γα*, got. -k (:*mi-k* „mane“ (Фасмер 1967 : 39, Fraenkel 1962 : 126), kuri, lygiai kaip ir baltų, galėjo jungtis su parodosios reikšmės įvardiniaiš kamieniaiš *to, *do.

Dalelytė *-go- nagrinėjamojo tipo slavų dariniuose bent iš pradžių buvo nebūtinė, fakultatyvi, tuo galima paaiškinti tą faktą, kad kai kurių slavų kalbų atitinkami dariniai yra be -g-, plg.: serb.-chorv. *màdâ*, slov. *táda*, *tədàj*. Lietuvių kalbos aukščiau nurodytuose dariniuose -g- ir -d- paprastai vienas kitą išskiria, t.y. atskiruose pavyzdžiuose vietoj -d- yra -g- elementas (*ta-ga-čiuo-s*, *ta-ga-tè-s*). Visa tai rodo, kad nagrinėjamojo tipo dariniuose elementai -d- ir -g- nejungtini ir nerekonstruotini į *godž. Šio tipo darinius sudaro du įvardiniai dėmenys *to ir kt. + *do, *to ir kt. + + *go arba trys dėmenys: *to ir kt. + *go + *do.

2.3. Be *tada*, *kada*, su to paties įvardinio kamieno *do / *de formomis sudaryti lietuvių kalboje *ka-dan-gi* (kaip *ka-dan*) ir *ka-dai-se* (kaip *ka-dai*: *kadai kādžių*). Dėl reikšmės skirtumo, skiriantis vokalizmui, plg. *anta* > *ant* ir *ano-te* > *anot*; *ja-g „jei“* ir *jo-g*; bet *ta-ja* ir *to-ja* „taip pat“ (reikšmė ta pati).

Andai

2.4. Lietuvių kalboje, be *tada*, *kada*, *šiada* ir kt., atitinkamas darinys yra ir su parodosios reikšmės kamienu *on: *añ-dai*, *an-daĩ*, *an-dái*, *an-dái-nai*, *añ-dai-s*, *an-dä-je-ka* „neseniai“ (laiko kryptis į neseniai praėjusį), plg. rus. *оногдá*, *оногды*, lenk. *onegdy*, *onegdaj*, ček. *onda*, *one(h)dá* (žr. Büga 1961:453). Dėmuo -dai- atitinka formą *kadai*, *ka-dai-se* atitinkamą dėmenį, plg. dar *an-tai*, taip pat *an-d „ant“* šalia *an-t*. Kaip šalia *tada*, *tadai* yra *tagatès*, *tasgatès*, taip ir šalia *andai* yra *añ-ga-tè-s*, *añs-ga-tè-s* ir *añs-ga* (be dėmens -d- su -g-).

Idant

2.5. Prie tos pat rūšies darinių reikia pridėti ir liet. *idánt*, *idaňt*, *ýdant*, *adánt*, *anaňt*. Kad šių formų pirmasis dėmuo i- yra *i : **io* / **ie* kamieno, a- atitinkamai – *o / *e kamieno žr. Fraenkel (1962 : 182), Stang (1966 : 234). Stangas ši kamieną baltų ir slavų kalbose laiko iš kilmės demonstratyviniu-reliatyviniu. Antrasis šių žodžių dėmuo -dan- identiškas formos atžvilgiu su žodžiu *ka-dan*, *ka-dan-gi* atitinkamais dėmenimis. Tuo būdu liet. *idant* galima palyginti su s. sl., slov. *jeda* „kada“, s. sl. *и́де* *чвто* (Топоров 1975 : 343) bei s. ind. *idá* „dabar“, av. *iða* „t. p.“, av. *yadāt* „kur“ (Fraenkel 1962 : 182). Galinis -t < -te (plg. *idan-te* Hermann 1926 : 387) yra **to* / **te* kamieno, plg. dar: *jabén-te*, *ano-te*, *ne-te*, *pirmo-te* „pirma“; *tas-ka-t*, *ana-va-t*, *ne-t*; *tà-ga-tè-s* (su pailgintu *tē).

Taigi lietuvių kalboje šalia *tada*, *kada*, *šiada*, *antai* atitinkamai galima atstatyti darinį su *i: **io* / **ie* kamienu *idant*.

Kaip rodo medžiaga, lietuvių kalboje yra tos pačios darybos prieveiksmių bei jungtukų iš įvairių parodosios reikšmės įvardinių kamienų ir anaforinio *do / *de kamieno kaip slavų ir kitose ide. kalbose.

Literatūra

Balázs J. Funktionswerte der Pronominalität. Budapest, 1973.

Bielenstein A. Lettische Grammatik. Mitau, 1863.

Brugmann K. und Delbrück B. Grundriß der vergleichenden Grammatik der idg. Sprachen, zw. bearb. Straßburg, 1911, Bd. 2, T. 2.

- Būga K. Rinkiniai raštai. V., 1958, t. 1; 1959, t. 2; 1961, t. 3.
- Būga K. Lietuvių kalbos etimologiniai nagrinėjimai. Laiškas J. Endzelynui (be pabaigos). – Lietuvių kalbos ir literatūros instituto rankraštynas. Sign. F 7–2.
- Endzelin J. Litauisch-lettische Miszellen. – In: Lietuvių tauta. V., 1911, t. 2.
- Endzelin J. Lettische Grammatik. Riga, 1922.
- Endzelins J. Latviešu valodas gramatika. Rīgā, 1951.
- Endzelynas J. Baltų kalbų garsai ir formos. V., 1957.
- Fraenkel E. Lituisches etymologisches Wörterbuch. Göttingen, 1962.
- Hermann E. Litauische Studien. Berlin, 1926.
- Mülenbach K. Latviešu valodas vārdnica / Redīģējis, papildinājis, turpinājis J. Endzelins Rīgā, 1932, t. 4.
- Otrębski J. Gramatyka języka litewskiego. Warszawa, 1956, t. 3.
- Pokorny J. Indogermanisches etymologisches Wörterbuch. Bern, 1949 tt.
- Skardžius P. Lietuvių–latvių kalbos žodyno dalykai. – In: Archivum Philologicum. K., 1932, t. 3.
- Stang Chr. S. Vergleichende Grammatik der baltischen Sprachen. Oslo, 1966.
- Trautmann R. Baltisch-slavisches Wörterbuch. Göttingen, 1923.
- Ulvýdas K. Iš lietuvių kalbos prieveiksmio tyrinėjimų. – Kn.: Žodžių formos ir jų vartose-na (Lietuvių kalbotyros klausimai, t. 15). V., 1974, p. 7–34.
- Urbutis V./Rec. Symbolae Linguisticae in honorem Georgii Kuryłowicz. – Baltistica, 1966, t. 2(1), p. 102–107.
- Walde A. Vergleichendes Wörterbuch der idg. Sprachen, herausg. und bearb. von J. Pokorny. Berlin und Leipzig, 1930.
- Valeckienė A. Forma *tai* ir jos variantai lietuvių kalbos tarmēse. – Kn.: Lietuvių arealinės lingvistikos klausimai (Lietuvių kalbotyros klausimai, t. 17). V., 1977, p. 55–75.
- Valeckienė A. Lietuvių kalbos bevardės giminės įvardžių kilmė. – Kn.: Gramatinės kategorijos ir jų raida (Lietuvių kalbotyros klausimai, t. 18). V., 1978, p. 69–98.
- Zinkevičius Ž. Lietuvių dialektologija. V., 1966.
- Мажюлис В. Происхождение приставки *da-* в балтийских языках. – В кн.: Вопросы славянского языкознания. М., 1958, вып. 3, с. 127–133.
- Топоров В. Н. Прусский язык. М., 1975.
- Фасмер М. Этимологический словарь русского языка. М., 1964, т. 1; 1967, т. 2; 1973, т. 4.

LITH. *TADA, KADA, ŠIADA, ANDAI, IDANT*

Summary

The author discusses the origin of the Lithuanian forms *tada*, *kada*, *šiada*; *kadai*, *kadaise* *kadan*, *kadangi*; *andai*; *idant* etc. and concludes the following:

The Lithuanian compounds of this type are related to the corresponding Slavic and Indo-Iranian compounds. The element *-d-* in the Lithuanian compounds belongs to the stems of the demonstrative pronoun **do/*de* (OP *din*, *digi*) as the same element in OInd. *tadā*, *kadā*, *yaddā*. The element *-g-* in the Slavic and Baltic compounds (OCS *togda*, Russ. *тогда*, OPol. *tegdy*, Czech. *tehda* etc., Lith. *tagačiaus*, *tagatės*, Latv. *tagad*) could be reconstructed from the particle **go* (i. e. the one related to Slavic *же*, OInd. *ghā*, ha, Gk. γε, γα, Goth. *-k* in *mi-k* “me”).